

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej KOMUNIKAT PRASOWY nr 127/16

Luksemburg, 16 listopada 2016 r.

Wyrok w sprawie C-316/15

Timothy Martin Hemming, prowadzący działalność pod firmą „Simply
Pleasure Ltd”, i in. / Westminster City Council

Dyrektywa usługowa stoi na przeszkodzie wymogowi pokrycia w chwili składania wniosku o zezwolenie kosztów związanych z zarządzaniem danym systemem zezwoleń i z jego egzekwowaniem

Wymóg taki nie służy celowi polegającemu na ułatwieniu podejmowania działalności usługowej, nawet jeśli zapłacona kwota podlega zwrotowi w przypadku oddalenia wniosku

Timothy Martin Hemming i inni posiadają licencje upoważniające ich do prowadzenia sex shopów w Westminsterze. W rejonie tym organem odpowiedzialnym za wydanie licencji na prowadzenie takiej działalności jest Westminster City Council (rada miasta Westminster).

Zgodnie z prawem Zjednoczonego Królestwa każdy podmiot, który wnosi o udzielenie lub odnowienie licencji, musi uiścić należność w rozsądnej kwocie, ustalonej przez właściwy organ. Owa należność składa się z dwóch części, z których jedna stanowi opłatę administracyjną za rozpatrzenie wniosku (nie podlega zwrotowi w przypadku oddalenia wniosku), a druga (znacznie wyższa) jest związana z zarządzaniem systemem licencji (podlega zwrotowi w przypadku oddalenia wniosku). Za rok 2011/2012 całkowita kwota należności wyniosła 29 102 GBP (około 37 700 GBP), z czego 2667 GBP (około 3455 EUR) stanowiło opłatę administracyjną, natomiast pozostałe 26 435 GBP (około 34 245 EUR)¹ związane było z zarządzaniem systemem licencji (kwota ta podlegała zwrotowi w przypadku oddalenia wniosku).

Zdaniem T.M. Hemminga, zobowiązując do uiszczenia drugiej części należności, rada miasta Westminster naruszyła dyrektywę usługową². Zgodnie z ową dyrektywą opłaty, jakie mogą zostać uiszczone w ramach procedur udzielania zezwoleń, powinny być rozsądne i proporcjonalne do kosztów procedury oraz nie powinny przekraczać tych kosztów.

Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa) zmierza do ustalenia, czy druga część należności stanowi dla wnioskującego o licencję „opłatę” niezgodną z dyrektywą usługową, w zakresie w jakim kwota tej należności przekracza koszty rozpoznania wniosku.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Trybunał odpowiedział, że **prawo Unii stoi na przeszkodzie wymogowi uiszczenia należności, której część odpowiada kosztom zarządzania systemem zezwoleń**, nawet jeśli owa część podlega zwrotowi w przypadku oddalenia wniosku.

W pierwszej kolejności Trybunał zauważył, iż **konieczność uiszczenia należności stanowi obowiązek o charakterze finansowym, a więc „opłatę”** w rozumieniu dyrektywy usługowej, niezależnie od faktu, że kwota ta może zostać później odzyskana w przypadku oddalenia wniosku. Trybunał stwierdził, że **kwota takich opłat nie może w żadnym przypadku przekraczać kosztu odnośnej procedury udzielania zezwolenia**.

Trybunał miał już możliwość wskazania w kontekście przepisu prawa Unii, że uwzględniane koszty nie mogą obejmować wydatków związanych z działalnością danego organu w zakresie ogólnego

¹ Według kursu walutowego na rok 2011/2012.

² Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376 s. 36).

nadzoru. Stwierdzenie to ma zastosowanie tym bardziej w odniesieniu do „kosztów tych procedur”, o których mowa w dyrektywie usługowej.

Trybunał – przypominając, iż **celem dyrektywy usługowej jest ułatwienie podejmowania działalności usługowej** – stwierdził, że **celowi temu nie służy wymóg udziału w finansowaniu kosztów zarządzania i egzekwowania danego systemu zezwoleń**, takich jak w szczególności kosztów związanych z wykrywaniem i przeciwdziałaniem działalności prowadzonej bez zezwolenia. W konsekwencji Trybunał orzekł, że prawo Unii stoi na przeszkodzie takiemu wymogowi.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793